

EVROPSKÝ PARLAMENT

2009 - 2014

Výbor pro regionální rozvoj

2010/2211(INI)

31. 1. 2011

STANOVISKO

Výboru pro regionální rozvoj

pro zvláštní výbor pro politické výzvy a rozpočtové prostředky pro udržitelnou Evropskou unii po roce 2013

k politickým výzvám a rozpočtovým prostředkům pro udržitelnou Evropskou unii po roce 2013
(2010/2211(INI))

Navrhovatelka: Constanze Angela Krehl

PA_NonLeg

NÁVRHY

Výbor pro regionální rozvoj vyzývá zvláštní výbor pro politické výzvy a rozpočtové prostředky pro udržitelnou Evropskou unii po roce 2013 jako příslušný výbor, aby do svého návrhu usnesení začlenil tyto návrhy:

1. připomíná, že po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost nabyla politika soudržnosti na významu a rozšířila se o třetí pilíř – územní soudržnost, a domnívá se, že tuto politiku mohou aktivně provádět členské státy, regiony a města, a proto by rozčlenění na odvětví bylo kontraproduktivní a bylo by v rozporu se Smlouvou o fungování Evropské unie;
2. je toho názoru, že politika soudržnosti je pro splnění strategie EU 2020 klíčovým prvkem a že účinná autonomní politika soudržnosti je předpokladem pro úspěch společných činností EU, neboť jako účinný nástroj přispívá k dosažení společných cílů této strategie na regionální a místní úrovni a umožňuje sloučení strategických cílů a místních potřeb s potenciálem, který je k dispozici; zdůrazňuje, že politika soudržnosti se díky svému horizontálnímu charakteru podílí na všech cílech EU 2020 – inteligentní a udržitelný růst podporující začlenění – a že by to mělo být zohledněno ve struktuře víceletého finančního rámce po roce 2013; zdůrazňuje, že by měly být rovněž splněny cíle začleněné do Lisabonské smlouvy, které nepatří k cílům strategie EU 2020, a vyjasněn vztah mezi cíli strategie EU 2020 a dalšími cíli; podporuje Komisi v optimalizaci využívání synergie mezi stávajícími fondy;
3. považuje hospodářskou, sociální a územní soudržnost za zásadní předpoklad pro dosažení cíle v oblasti konkurenceschopnosti, zejména prostřednictvím podpory hospodářského růstu a vytváření pracovních míst;
4. poukazuje na to, že úspěch politiky pro hospodářskou a sociální soudržnost je ve všech 271 regionech 27 členských států zcela zjevný, a domnívá se, že důležitým předpokladem tohoto úspěchu je princip subsidiarity, princip partnerství a víceúrovňová správa; znovu opakuje svůj postoj k osvědčeným postupům uvedený v usnesení ze dne 24. března 2009 o osvědčených postupech v oblasti regionální politiky a překážkách při využívání strukturálních fondů¹;
5. zdůrazňuje, že evropská přidaná hodnota politiky soudržnosti, jež disponuje největším jednotlivým rozpočtem, je nesporná, neboť tato politika představuje dobře zavedený mechanismus plnění evropských cílů a je jednou z nejdůležitějších, nejviditelnějších a nejúspěšnějších politik EU za posledních několik desetiletí se schopností podporovat součinnosti mezi ostatními evropskými vnitřními politikami;
6. poukazuje na to, že moderní politika soudržnosti se musí postavit dosud nenaplněným potřebám strukturálních reforem a novým výzvám; domnívá se, že proto je třeba stanovit následující priority:
 - potřebujeme udržitelný hospodářský růst s pozitivními dopady na pracovní trh jak v městských, tak ve venkovských oblastech;

¹ Úř. věst. C 117 E, 6.5.2010, s. 38.

- potřebujeme inteligentní, dobře fungující a moderní infrastrukturu (doprava, komunikace, voda/odpadní voda, odpady, energie);
- v rámci politiky soudržnosti stavíme na významné podpoře:
 - i) inteligentního růstu založeného na výzkumu, vývoji, inovacích a zavádění informačních a komunikačních technologií,
 - ii) vzdělání, odborné přípravy a celoživotního vzdělávání,
 - iii) zaměstnanosti,
 - iv) integrovaného rozvoje měst (včetně např. podpory energetické účinnosti budov),
 - v) posilování sociálního rozměru, včetně služeb obecného zájmu a otázek týkajících se demografických změn,
 - vi) malých a středních podniků jakožto motoru hospodářského a sociálního rozvoje regionů,
 - vii) cílů v oblasti změny klimatu,
 - viii) regionů, které jsou závažně a trvale znevýhodněny přírodními nebo demografickými podmínkami, jako jsou například nejsevernější regiony s velmi nízkou hustotou obyvatelstva a ostrovní, přeshraniční a horské regiony,
 - ix) vytvoření integrovanějších a vyváženějších regionálních hospodářských struktur jako záruky harmoničtějšího hospodářského a sociálního vývoje;
- 7. upozorňuje na skutečnost, že způsob dosažení větší konkurenceschopnosti závisí na zvláštích každého regionu, k nimž patří úroveň jeho rozvoje, a je tudíž nutné věnovat patřičnou pozornost poskytování flexibility členským státům a regionům s cílem vytvořit co nejlepší kombinaci politik;
- 8. podporuje, aby ESF zůstal ucelenou součástí politiky soudržnosti a byl posílen; vyzývá k větší koordinaci jak s politikou soudržnosti, tak s opatřeními pro rozvoj venkova v rámci ERDF a EZFRV s cílem využít zdroje co nejefektivněji a nejúčinněji, a to nejen zohledněním charakteru a konvergenčních problémů každého regionu, ale také náležitým zapojením venkovských oblastí;
- 9. domnívá se, že musí být posíleny všechny formy územní spolupráce (přeshraniční, meziregionální a nadnárodní spolupráce) a rozpočty, které jsou jim přidělovány;
- 10. požaduje v duchu solidarity zvláštní podporu nejméně rozvinutých a nejvíce znevýhodněných regionů EU 27 (Cíl 1); zároveň zdůrazňuje, že je nutno stanovit pevný Cíl 2 pro rozvinutější regiony a vhodná přechodná pravidla; domnívá se však, že v zájmu zajištění harmonického a vyváženého vývoje ve všech regionech EU se politika soudržnosti musí nutně vztahovat na celé území EU;
- 11. připomíná, že mezi regiony, jež jsou způsobilé k podpoře v rámci cíle konvergence,

a ostatními regiony existuje výrazný prahový efekt a domnívá se, že by tento efekt měl být zmírněn;

12. zdůrazňuje, že úspěšná, posílená politika soudržnosti vyžaduje odpovídající finanční prostředky, které nesmí být v žádném případě nižší než prostředky na současné programové období 2007–2013;
13. připomíná, že jedna z hlavních výtek namířených proti politice soudržnosti souvisí se složitostí jejích pravidel; trvá na tom, že je důležité zjednodušit pravidla a postupy této politiky a snížit složitost a administrativní zátěž s cílem zajistit transparentnější a účinnější přidělování zdrojů městům, obcím a regionům, přičemž četnost kontrol by měla odpovídat riziku nesrovnalostí v souladu se zásadou proporcionality;
14. podtrhuje, že účinnější využití prostředků může být podpořeno lepší kombinací různých finančních nástrojů, jako jsou dotace, úvěry nebo revolvingové fondy; vybízí místní a regionální orgány, aby v co nejvyšší míře využívaly nástrojů finančního inženýrství a technické podpory, jež zavedla Komise, a to za účelem zvýšení investic na místní a regionální úrovni;
15. zdůrazňuje, že je potřeba prostřednictvím lepšího zadávání veřejných zakázek posílit pákový efekt strukturálních fondů; zdůrazňuje v tomto ohledu potřebu dalšího vytváření a uplatňování pravidel zadávání zakázek se sníženými dopady na životní prostředí (ekologické zadávání zakázek); vybízí Komisi a členské státy, aby dále podporovaly využívání předkomerčního zadávání zakázek s cílem přispět k posílení výzkumu a vývoje a inovací v EU;
16. požaduje, aby byla kontrola výdajů do budoucna více zjednodušena a zaměřena na výsledky, aby pro koncové příjemce neznamenal nepřiměřenou administrativní zátěž;
17. zdůrazňuje, že podmíněnost dohodnutá ex ante v oblastech přímo souvisejících s politikou soudržnosti a vhodné ukazatele výsledku by měly být koncipovány tak, aby poskytovaly příležitost ke zlepšení tvorby regionální politiky a k otevřenější diskusi za účelem posílení účinnosti soudržnosti;
18. poznamenává, že období pěti let je příliš krátké, neboť schvalovací postupy by byly příliš dlouhé a neumožnily by účinné využití prostředků; poukazuje na to, že v minulosti se osvědčilo období v délce sedmi let a že by toto období nemělo v žádném případě být kratší; zdůrazňuje, že sedmiletý či po roce 2020 dokonce ještě delší víceletý finanční rámec by tuto účinnost zajistil; zdůrazňuje, že takto stanovené lhůty by měly být navrženy tak, aby odpovídaly plánování financování priorit s volebním obdobím Parlamentu a Komise;
19. trvá na tom, že by mělo být zachováno spolufinancování a také pravidlo n+2 nebo n+3, s možným rozšířením flexibility pro nepředvídatelné situace, které by mohly podle očekávání nastat v příštím programovém období; domnívá se, že by finanční spoluúcast pro příští programové období měla zůstat celkově podobná finanční spoluúčasti vyčleněné pro stávající období; trvá na tom, že by měla být zaručena určitá míra flexibility při využívání zdrojů a nevázané finanční prostředky vyplývající z výše uvedených pravidel by měly zůstat v rozpočtu politiky soudržnosti a neměly by se vracet členským státům

a zároveň;

20. poznamenává, že prostředky z fondů, které jsou poskytovány v rámci politiky soudržnosti, by neměly být používány jako „sankční nástroj“ v rámci Paktu o stabilitě a růstu; trvá na tom, že by to bylo pro postižené regiony, členské státy a EU kontraproduktivní a že taková opatření by vedla k rozdílnému zacházení s členskými státy a regiony, protože by nejvíce trestala ty nejméně;
21. zdůrazňuje, že působnost jakýchkoli stanovených podmínek by měla být omezena na rámec opatření a nástrojů politiky soudržnosti;
22. požaduje návrh, jehož cílem je přísnější finanční postih členských států, jež nesplňují kritéria stability, a navrhuje proto, aby byl zajištěn automatictější mechanismus;
23. zastává názor, že kromě podpory regionů umožní opatření v oblasti politiky soudržnosti větší zviditelnění EU v regionech a poukazuje na to, že větší zviditelnění v regionech by ještě jasněji ukázalo a zvýšilo přínos evropského opatření;
24. zdůrazňuje zejména, že politika soudržnosti, která je zároveň „inteligentní“, „udržitelná“ a „podporující začlenění“, hraje v rámci strategie EU 2020 zásadní roli a může ve všech oblastech politiky přispět ke splnění těchto cílů; poznamenává, že je to další jasný důkaz významu politiky soudržnosti jako celku, a odmítá jakékoli rozdělování této politiky do různých rozpočtových položek, protože politika soudržnosti by měla mít v rozpočtu EU svou vlastní položku.

VÝSLEDEK ZÁVĚREČNÉHO HLASOVÁNÍ VE VÝBORU

Datum přijetí	27.1.2011
Výsledek konečného hlasování	+: 40 -: 1 0: 1
Členové přítomní při konečném hlasování	François Alfonsi, Luís Paulo Alves, Charalampos Angourakis, Sophie Auconie, Catherine Bearder, Victor Boștinăru, Zuzana Brzobohatá, Alain Cadec, Salvatore Caronna, Francesco De Angelis, Tamás Deutsch, Rosa Estaràs Ferragut, Danuta Maria Hübner, Ian Hudghton, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Evgeni Kirilov, Constanze Angela Krehl, Petru Constantin Luhan, Riikka Manner, Iosif Matula, Erminia Mazzoni, Miroslav Mikolášik, Jan Olbrycht, Wojciech Michał Olejniczak, Markus Pieper, Georgios Stavrakakis, Csanád Szegedi, Nuno Teixeira, Michael Theurer, Lambert van Nistelrooij, Kerstin Westphal, Hermann Winkler, Joachim Zeller
Náhradník(ci) přítomný(i) při konečném hlasování	Karima Delli, Karin Kadenbach, Andrey Kovatchev, James Nicholson, Elisabeth Schroedter
Náhradník(ci) (čl. 187 odst. 2) přítomný(i) při konečném hlasování	Edvard Kožušník, Norica Nicolai, Jan Zahradil